

סגן חופרי, איתן

איתן, נולד ביום ח' בשבט תש"ו (10.1.1946). התקופה - אחרי גמר מלחמת העולם השנייה. הארץ סוערת, הקיבוץ של הורי איתן, מרים ומיכאל, היה בראשית צעדיו בהתיישבות ואיתן בנדודים: בית החולים בעפולה, המחנה הארעי בנעמן, בהתיישבות בתנאים חלוציים במבואות המזרחיים של השרון, וב"פינוי" בחדרה, פרק זמן עם אמו, ובפינוי אף בלעדיה, מוקף מעריצות לילד השחום, השרירי, היפהפה בחוצות חדרה. איתן היה כשמו - איתן בגופו ועצמאי, אבל גם תוקפני ולא נוח לחינוך, ביחוד משנולד לו אח, שהיה חולני וגזל הרבה מתשומת לב הוריו, עד שנפטר. אחרי-כן נולד לו אח בריא שאהבו. איתן הביא לבית הוריו את תקוה, ילדה בת עיראק שנקלטה בכיתתו, שלווח וטובת מזג, שהייתה לו כאחות. איתן למד לקרוא והיה בולע ספרים: ספרי ילדים, ספרי מדע פופולרי, ספרות יפה וספרות מדעית. הוא היה איש ספרא כל ימי חייו. אחרי הקריאה באה הכתיבה. בגיל הנעורים, במוסד החינוכי "מעייץ", התחיל לכתוב ולהביע דעות עצמאיות בנושאים כגון: אנטישמיות, יהדות ברית-המועצות, מיהו יהודי, תנועת "השומר הצעיר", שהיה חניך ומדריך בה, ועוד. כשלמד בכיתה ל"א ערך את עיתון בני הנעורים והיה שקוע ראשו ורובו בכולמוס של כתיבה.

איתן התנדב בהסכמת הקיבוץ לשרת בנח"ל יחד עם בני כיתתו וקבוצת חברי תנועה עירוניים. הוא גויס בסוף נובמבר 1964 והוצב לנח"ל. תקופת הטירונות ומסגרותיה הנוקשות, המשמעת והגינונים היו קשים לנער העצמאי והמרדן. לימים הסתגל למשטר ואף החל מטפס בסולם הפיקוד. הוא השתלם בקורס מ"כים בנח"ל ואחרי-כן השלים קורס קציני ח"ר. עם היותו חניך מסור תרם גם כאן בכתיבה ועריכה של עיתונים יחידתיים. איתן הפך קצין למופת. הוא הצליח לרכוש את אמונם של חניכיו, גם ביחידה קשה כנח"ל התעשייתי. במלחמת ששת הימים פיקד איתן על אנשיו בקרבות בשכם וברמת הגולן, תוך דאגה מרבית לשלומם ולטוהר הנשק. הוא פינק את משפחתו במכתבים רבים במשך כל תקופת ההמתנה והמלחמה, ובאחד המכתבים כתב: "הייתי מעדיף שלא להלחם ואני שמח שכל זה נגמר, אך לא היה מנוס ומילאנו את חובותינו על הצד הטוב. על הצדדים האפלים

של האדם, שגם הם לא חסרו, אספר כשאבוא. אני לא התלכלכתי והתנהגתי כבן אדם, דבר שלא הוסיף לי חיבה מצד מפקדי המשנה ורוב החיילים. כמוכן שאיני מצטער ובטוח שבמשך הזמן יבינו". איתן האריך את שירותו בצה"ל בשנה. הוא היה קשור להוריו ולרעיין הקיבוצי, אבל לא עמד בלחץ היום-יום. הוא רצה ללמוד בלי להיות חייב, לא לקיבוץ ולא לצבא.

ביולי 1967 שוחרר איתן מהשירות הסדיר והוצב ליחידת מילואים. את בחינת הבגרות האקסטרנית סיים תוך שירותו בצבא הקבע. בסתיו של שנת 1969 התחיל ללמוד באוניברסיטת תל-אביב במגמה למתמטיקה, והמתמטיקה העיונית כבשה את לבו. הוא היה שקדן והקדיש ללימודים את יומו ולא מעט משעות הלילה. כך נהיה אחד הסטודנטים המעולים בפקולטה, מטריד מוריו בשאלותיו החקרניות, מסייע לחבריו להבין נסתר ומגיע לתואר הראשון, כשציוניו מ-90 ומעלה. בשנה הרביעית הוענק לו מענק לימודים והוא עשה אותם בפקולטה למתמטיקה שימושית של האוניברסיטה העברית בירושלים, בניהולו של הפרופסור קניאל. איתן כבש בחיזור סוער את לב חברתו מינה מהרצליה. בתקופת ההמתנה ומלחמת ששת הימים העמיקו קשריהם ואחרי שעזב את הקיבוץ נשא אותה לאישה. הם השתקעו בהוד השרון ושם נולדו להם שני ילדיהם, יפעת היפהפיה, הדומה לאביה להפליא ויהודה, שהיה גאוותו, ונולד שלושה חודשים לפני פרוץ מלחמת יום-הכיפורים. בשנת 1970 עבר איתן קורס קת"ים במסגרת שירותו במילואים. חוות- דעת מפקדיו עליו היו: "בעל יכולת מסור ועיל. עצמאי, בעל אופי

טוב ומצליח בעבודתו. יחס טוב לפקודיו. בעל יזמה, מקובל על אנשיו, קצין מסור". כשפרצה מלחמת יום-הכיפורים מיהר איתן ליחידתו בצפון כל עוד נפשו בו ולא הניח למפקדיו עד שנשלח לקו הלחימה. כל תקופת שירותו טרח לדווח למשפחתו בשלום לו, ופעם כתב: "...אצלנו שומרים על מוראל גבוה, כי יודעים קצת יותר מדוע נמשכים הדברים זמן רב מן המשוער תחילה... פרט לגעגועים אליכם לא מעיק עלי דבר, וכמו יודעים להעריך דברים שכמעט שלא נחשבו". ביום י"ז בתשרי תשל"ד, בעת התקדמות היחידה לתוך הפרצה ברמה הסורית ניתכה עליה אש תופת. איתן נפגע מרסיס פגז ונהרג. הוא הובא לקבורה בקיבוץ המעפיל.

מפקד היחידה כתב למשפחה השכולה: "חברנו איתן חופרי נפל במערכה בעת מילוי תפקידו ברמת הגולן... הוא היה מקובל ואהוב על מפקדיו, על חבריו ועל פקודיו. חביבותו ויושרו לא יישכחו מלבנו לעד..."; פרופסור שמואל קניאל מהאוניברסיטה העברית בירושלים כתב עליו: "מראשית לימודיו הרשים בחריפותו ובשקדנותו. מעולם לא השאיר נקודה סתומה או בלתי מובנת. לקראת סיום השנה הראשונה ביררנו יחדיו נושא לעבודת "מוסמך". זה היה נושא בתחום פתרונות מספריים לבעיות הידרו-דינמיות. נושא קשה זה קשור לבעיות מעשיות חשובות ועדיין רב בו הסתום על הגלוי. לא זכיתי להדריך בעבודה זו..." איתן רודף השלום, הנחפז למלא חובתו במלחמה, התלמיד השקדן המטפס בקידומו מתוך צימאון הדעת, בן המשפחה, הקשור בחבלי אהבה לאשתו, לילדיו, להוריו ולאחיו - חי בזיכרון כולם לעד.

משפחתו הפיקה סרט זכרון לזכרו בכתובת: <http://vimeo.com/hofri/in-memory-of-eithan-hofri>

(דף זה הוא חלק ממפעל ההנצחה הממלכתי 'יזכור', שנערך ע"י משרד הביטחון)

נזכור את כולם

כל הזכויות שמורות © 2009. מדינת ישראל, משרד הביטחון.

Copyright © 2009. The State of Israel, Ministry of Defense. All rights Reserved.

איתן היה תלמיד מבריק. הוא הלך להכין את עצמו לבחינות בגרות, בזמן שהדבר היה בניגוד לנורמות בקיבוץ הארצי. היה בזה רמז למסלול האקדמי, שהוא בחר מאוחר יותר.

איתן היה קצין בנח"ל מוצנח במלחמת ששת הימים, שהוסב א"כ לתק"ק (קצין תצפית קדמי).

איתן היה פאציפיסט מובהק, אבל עם פרוץ המלחמה, לא חיכה לצו גיוס, לבש את מדיו ויצא למחנה פילון. שם הוא לא וויתר על עלייה לרמה, אע"פ שלא הייתה לו יחידה. הסוללה שלו התקדמה בכיוון דמשק. הוא נפל בשטח סורי.

הוא היה תלמיד מתמטיקה לתואר שני, השאיר אישה ושני ילדים – בת 3 ובן בגיל שלושה חודשים.